

Táblás ház Egerben

A patinás megyeszékhelyen van jó néhány szép, modern épület is. Ezek egyike ugyan nincs a történelmi városközpontban, mégis valahogy a központban van: ez az intézmény az MSZMP Heves Megyei Oktatási Igazgatósága. Népszerűségét, ismertségét annak köszönheti, hogy a kapuja nemcsak azok előtt van nyitva, akik különböző bentlakásos tanfolyamokon vagy bejáróként itt bővítik politikai-társadalmi, gazdasági ismereteiket. Ide bárki beléphet, aki tartalmas időtöltésre vágyik.

— Legfontosabb feladatunk természetesen a politikai képzés, de úgy gondoltuk, hogy a közművelődésben is szerepet vállalhatunk ebben a jól felszerelt épületben — mondja dr. Vasas Joachim, az intézmény igazgatója. — Az a célunk, hogy az, aki értelmes elfoglaltságra vágyik, otthonosan érezze magát nálunk — teszi hozzá.

A sértés szándéka nélkül mondom, hogy feleslegesen, mert már az első alkalommal idelátogató is érzi, hogy vonzó a légkör. Olyan, mint amikor vendégségbe invitálják az embert, s az ajtón belépvé már tudja — inkább érzi —, hogy akár pirkadatig is szívesen marad.

Persze ezek csak érzések, s a kiváltó okait meg is kellene magyarázni. Nézzük csak: a földszinten, egy praktikus kisbővebb részekre osztható nagyterem egyik „sarkában” állandó képzőművészeti kiállítás várja a látogatót. A folyosókon, előadótermekben, az elegánsan berendezett közösségi helyiségekben napközben is pezseg az élet. Pedig ez az iskola elsősorban a délutáni, esti képzést hivatott szolgálni, mert viszonylag kevés a bentlakásos tanfolyamokon részt vevő. Találkozhatnak itt a nap minden szakában deres hajúakkal éppúgy, mint lobogó sörényű ifjakkal. És látszik, hogy otthon vannak.

Nincsenek titkaink

— *Atvették volna egy művelődési ház szerepét?*

— Azt azért nem. De arra törekszünk, hogy lehetőleg ne maradjon kihasználatlan egyetlen helyiségünk sem. Ennek természetesen gazdasági okai vannak — manapság ez sem elhanyagolható szempont —, és úgy vettük észre, hogy a gazdasági és társadalmi érdekek jól összeegyeztethetők — magyarázza az igazgató.

Az sem magától értetődő, hogy ebben az — évente kétezer hallgatót képző, alapvető funkcióját színvonalasan teljesítő — intézményben nyugdíjasklub működik, énekzene tagozatos főiskolásokból verbuválódott saját énekkaruk van, és évente több tudományos tanácskozásnak, konferenciának adnak helyet az épületben, megteremtve az eszmecsere tárgyi, műszaki feltételeit is.

— Mindezért természetesen fizetnek a rendezvények szervezői. Nem titok az sem, hogy az ilyen szolgáltatásokból — persze nem szó szerint értve — többszörös hasznot húzunk: nem állnak kihasználatlanul a helyiségeink, részt vállalunk a közművelődési feladatokból, és végül, ha mindenki megelégedésére végeztük a dolgunkat, akkor jó hírnököt viszik az országban.

— *Úgy tudom, hogy napközben a Ho Si Minh Tanárképző Főiskolát is kiegészítik tantermekkel.*

— Csakugyan. Nekik kevés a helyük, nálunk délelőttöként elég sok volt a kihasználatlan oktatóterem. Miért ne jöhetne ide bárki? Titkon azt is reméljük, hogy a rendszeresen idejárók közül többen a diploma megszerzése után is kötődnek hozzánk. Például az esti órákban tartott nyelvtanfolyamok résztvevői.

Minden profilba vág?

— *Az oktatási igazgatóságnak a megyei pártbizottság a gazdája, fenntartója. Mindenki egyetértett abban, hogy ennyire szélesre tárják a kapukat?*

— A megyei pártbizottság mindenben mellettünk áll, helyeslő kezdeményezéseinket. Ez azért nem azt jelenti, hogy nem voltak s nincsenek vitáink, de csak egyes kérdésekben és egyes emberekkel. Nekünk pedig meggyőződésünk: a magunk eszközeivel, módszereivel a párt politikájának, törekvéseinek szellemében cselekszünk — érvel dr. Vasas Joachim.

Amint kiderült, nemcsak a saját ötleteiből élnek, hanem „vevők” mindarra, amit hasznosnak, fontosnak ítélnék meg akkor is, ha ez új feladatokat jelent. Így került egy „Élethivatásom” feliratú tábla az egyik kabinet ajtajára. Az élethivatás ebben az esetben a katonatiszti pályát jelenti. Az országban elsőként, és mindmáig egyedül, ők vállalkoztak arra, hogy a párt okta-

tási igazgatóságán belül az oktatási-nevelési feladatok közé felvegyék a katonai pályára irányítás „szakot” is.

— *Ez nem vág éppen a profiljukba.*

— Úgy gondolja? A hazafias-honvédelmi nevelés társadalmi feladat. Miért ne vállalhatnánk ebből is mi egy részt? Természetesen nem úgy, hogy lövészeteket, gyakorlatozat rendezünk, mert ez valóban nem a mi dolgunk. De a fiatalokkal foglalkozók politikai, részben katonapolitikai felkészítéséhez, ismereteik elmélyítéséhez hozzájárulhatunk. Ez a célunk: az egyéves kurzus résztvevői többségében pedagógusok, a fegyveres erők tisztjei, tiszthelyettesei, valamint az MHSZ függetlenített és társadalmi vezetői, aktivistái. Ők azok, akik sok tehetséges fiatal nyerhetnek meg a néphadseregnek, társadalmunknak, s mi ehhez szeretnénk akár módszertani segítséget is nyújtani.

Katonás gyorsasággal

— *Ez a törekvés is találkozik a mi érdekeinkkel — mondja Papp Dezső vezérőrnagy, aki a Honvédelmi Minisztériumban a katonai pályára irányítással foglalkozik. — Természetes, hogy mi is keressük az új módszereket, a korszerű lehetőségeket, mert szükségünk van jól felkészült, a tisztipályára alkalmas fiatalokra. Tíz honvédelmi kollégium működik már az országban, amelyekben évfolyamonként hétényolcszáz középiskolás tudatosan készül a hivatásos katonatiszti pályára. Hét olyan tiszthelyettesképző is van, amely érettségít és szakmát ad a végzősöknek. Önmagában azonban ez még kevés. Ezért felkerestük a társadalmi és tömegszervezeteket, oktatási intézményeket: segítsenek nekünk legalább abban, hogy tiszta, realis kép alakuljon ki a fiatalokban a Magyar Néphadsereg feladatairól, az ott folyó életről, a katonai hivatásról. És lehetőleg ne a laktanyán belül szerezzék meg ezeket az ismereteket. Jártunk a megyei pártbizottságon is. Ígéretet, támogatást, elvi egyetértést mindenütt kaptunk. Egerben pedig kézzel fogható segítséget is — avat be ügyeikbe, gondjaikba a tábornok.*

Meggyőzték az egriek: a kapukat is ki kell tárnai, ahhoz, hogy valóban „nyitottak” legyünk.

Kónya József